

РЕШЕНИЕ

№ 1560

гр. София, 04.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 05.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **13569** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 155, ал. 2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия. Образувано е по жалба на К. П. Ж. срещу Решение рег. № 230р- 40382/04.11.2019 г. на Началника на 06 РУ- СДВР, с което е отнето разрешение за съхранение, носене и употреба, и приложение към разрешение, за притежаваното от Ж. огнестрелно оръжие. Моли атакуваната заповед да бъде отменена, по съображения подробно изложени в жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата. Твърди се, че част от оръжията, предмет на решението жалбоподателят не притежавал. Това съставлявало съществено нарушение на материалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендира адвокатско възнаграждение в минимален размер.

Ответникът, Началник на 06 РУ- СДВР, чрез процесуален представител, моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Представя подробни писмени бележки /л. 44/. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура в съдебно заседание изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

На 22.12.2017 г. по гр.д. № 88952/2017 г., СРС, 89-ти с-в, е издадена заповед за незабавна защита от 22.12.2017 г. /л.15/, на основание чл.18, ал.1 ЗЗДН, с която К. Ж. е задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на Т. П. Т. и К. К. Ж.. Заповедта за незабавна защита е мотивирана с наличие на данни за пряка и непосредствена последваща опасност за живота и здравето на пострадалото лице. Изрично е отразено, че постановените мерки имат действие до приключване на делото с влязло в сила решение или определение.

На 14.02.2018 г. с Предавателно-приемателен протокол № 142400-514 /л.14/ К. Ж. предал в 06 РУ-СДВР притежаваните от него огнестрелни оръжия, описани в разрешението и изрично посочени боеприпаси.

По цитираното гр. д. 88952/2017 г. на Софийски районен съд /СРС/, 89 с-в е постановено Решение №75058 от 25.03.2019 г., с което на К. Ж. са наложени мерки за защита по чл.5, ал.1, т.1,3 ЗЗДН, а именно: Задължава Ж. да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо Т. П. Т. и малолетното дете К. К. Ж.; Забранява на К. Ж. да приближава Т. Т. и малолетното дете К. Ж., на по-малко от петдесет метра, както и жилището, местоработата на майката и местата за отдих, които пострадалите посещават, за срок от 6 месеца, като тази мярка не се отнася за определения режим на лични отношения между бащата и детето. Със същия съдебен акт е разпоредено издаването на заповед за защита.

Решението на СРС е оставено в сила по пътя на инстанционен контрол с окончателно Решение №7595/08.11.2019 г., постановено по гр.д. №6144 по описа за 2019 г. на Софийски градски съд, ГО, Първи брачен въззивен състав.

На 25.03.2019 г., въз основа на влязло в сила на 08.11.2019 г. съдебно решение по гр.д. 88952/2017 г. е издадена Заповед за защита от 25.03.2019 г..

С атакуваното в настоящото производство Решение рег. № 230р- 40382/04.11.2019 г. /л.11/ на Началник на 06 РУ-СДВР на основание чл. 153, т. 6, вр. чл. 155, ал. 1, вр. чл. 58, ал. 1, т. 8 от ЗОБВВПИ е отнето Разрешение за съхранение, носене и употреба, и приложение към разрешение за: късоцевно огнестрелно оръжие: 1. „С. и У.“, кал. 9мм, №РВФ5832; дългоцевно огнестрелно оръжие 1. „Ф.“, кал.12, №2011447; 2. „Б.“, кал.7,62x39, №ISD15075769; Разрешение за съхранение, носене и употреба №20160194641, валидно до 19.03.2022г., Приложение към разрешение за съхранение, носене и употреба №20160194641, валидно до 19.03.2022г.

Приложени по делото са- Разрешение №20160194641 за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях от 20.03.2017 г. и Приложение към разрешение №20160194641 /л. 12,13/, в което са описани оръжията, както следва: 1. „Ф.“, кал.12, №2011447, вид- С; 2. „Б.“, кал.5,45x39, №ISD15075769, вид- С; 3. „С. и У.“, кал. 9мм, №РВФ5832, вид- В. Видно от приложението на обозначението на вида на оръжието „С“ отговаря на „дългоцевни огнестрелни оръжия...“, а на вид „В“- „Късоцевно огнестрелно оръжие...“.

Приобщени са и гр. д. 88952/2017 г. на СРС и гр.д. №6144/2019 г. на СГС.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 50 ал. 3 от ЗОБВВПИ– началник на 06 РУ-СДВР, както и предвид приетото по делото удостоверение /л.43/, в кръга на неговите правомощия /чл.155, ал.1 ЗОБВВПИ/, в законоустановената писмена форма. Съдът счита, че не са допуснати съществени процесуални нарушения.

На следващо място, атакуваният акт е постановен при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 - 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 8 от ЗОБВВПИ разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, спрямо което през последните три години са налагани мерки за защита по Закона за защита от домашното насилие.

Безспорно е по делото, че спрямо жалбоподателят са били наложени мерки за защита, първоначално със Заповед за незабавна защита от 22.12.2017 г. и след постановяване на окончателен съдебен акт със Заповед за защита от 25.03.2019 г. Съгласно чл.19 ЗЗДН Заповедта за незабавна защита има действие до издаването на заповедта за защита или на отказа на съда, както е посочено и в издадената спрямо Ж. заповед за незабавна защита. Поради това и независимо от големия времеви диапазон от издаването на заповедта за незабавна защита до постановяването на самата заповед за защита първата е имала действие. Към датата на постановяване на процесното Решение рег. № 230р- 40382/04.11.2019 г. вече е била издадена Заповедта за защита от 25.03.2019 г., поради което правилно административният орган се е позовал на заповедта от дата 25.03.2019 г. Действително, съдът констатира допуснатата неточност от страна на административния орган, изтъкната като аргумент за незаконосъобразност на оспорвания акт от страна на жалбоподателя в изписването на заповедта, а именно вместо Заповед за защита от 25.03.2019 г. е посочено Заповед за незабавна защита от 25.03.2019 г. по гр.д. 88952/2019 г. по описа на СРС, ШГО, 89 с-в. Според разбирането на този състав на съда обаче това автоматично не влече незаконосъобразност на акта, доколкото е посочена конкретната дата на заповедта-25.03.2019 г., която дата е безспорна, предвид ангажираните по делото доказателства и в частност от приложеното заверено копие от същата. Установи се по несъмнен начин, че тази заповед е била издадена по– цитираното по горе гр.д. №88952/2019 г. Следва да се има предвид, че мерките за защита, определени в чл. 5, ал. 1 ЗЗДН, могат да бъдат наложени от съда със заповед за защита, издадена въз основа на постановено по реда на чл. 12- 15 ЗЗДН съдебно решение, но могат да бъдат наложени и със заповед по реда на чл. 18 ЗЗДН. За целите на Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия, е ирелевантно на кое основание е наложена мярката. За законодателя е достатъчен фактът на налагане на такава мярка. Този факт по делото е безспорен. Законодателят не прави разлика нито с оглед вида на мярката по смисъла на чл. 5, ал. 1 ЗЗДН, нито с оглед на съдебния акт, с който е наложена. По съдържанието на правните си последици /вкл. за наличието на хипотезата на чл. 58, ал. 1, т. 8 от ЗОБВВПИ/, заповедта по чл. 18, ал. 1 от ЗЗДН не се различава от акта, постановен по реда на чл. 15 от ЗЗДН – и в двата случая се налагат мерки за защита от домашно насилие по чл. 5, ал. 1 от ЗЗДН. Самият факт на налагане на мярката е достатъчно основание да бъде отнето разрешителното, като административният орган действа при условията на обвързана компетентност.

Предвид горното, към момента на издаване на решението на Началника на Об РУ-СДВР са били налице материално- правните предпоставки съгласно чл. 155, ал. 1 вр. чл. 58, ал. 1, т. 8 от ЗОБВВПИ, поради което актът е законосъобразен, а подадената

срещу него жалба е неоснователна. В горния смисъл е и съдебната практика- Решение № 9186 от 17.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2838/2018 г., Решение № 1173 от 4.02.2016 г. на ВАС по адм. д. № 14670/2015 г., Решение № 2036 от 12.02.2013 г. на ВАС по адм. д. № 15135/2012 г., Решение № 613 от 17.01.2014 г. на ВАС по адм. д. № 7770/2013 г., Решение № 7168 от 16.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 14242/2014 г. и др. Във връзка с довода на процесуалния представител на жалбоподателя, че част от оръжията, предмет на решението жалбоподателят не притежавал, което съставлявало съществено нарушение на материалния закон, съдът намира за необходимо да отбележи, че единственото разминаване е в изписването на калибъра на едно от оръжията, а именно на дългоцевното оръжие марка/модел „Б.“, като вместо 5.45x39 mm, както е според приложението към разрешението /л.12/ и Предавателно–приемателния протокол /л.14/, в оспорвания акт е посочен „кал. 7.62x39“. Налице е обаче идентитет както относно вида на оръжието /дългоцебно/, така и в марката „Б.“ и №ISD15075769, поради което не съществува съмнение разрешението спрямо кое оръжие се отнема. Априори, допуснатата неточност не рефлектира върху правото на жалбоподателя да разбере волеизявлението на административния орган, засягащо неговите права и интереси, поради което и не съставлява съществено процесуално нарушение или нарушение на материалния закон.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да му заплати на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ сумата от 100 лева– юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София- град, 73-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. П. Ж. срещу Решение рег. № 230р- 40382/04.11.2019 г. на Началника на Об РУ- СДВР, с което е отнето разрешението за съхранение, носене и употреба, и приложение към разрешението, за притежаваните от Ж. огнестрелни оръжия.

ОСЪЖДА К. П. Ж. да заплати на СДВР направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: